

er aan deel te nemen en leiding aan het allegaartje te geven.

Curiositeitshalve vermelden wij, dat de bekende voorstander van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme uit den wereldoorlog, de verrader der Russische revolutie in 1917, de verwoede kleinburger Wijnkoop lid is, om hier den strijder tegen het imperialisme uit te hangen. ! !

Verder natuurlijk H. Roland Holst.

Indische nationale clubs, althans één, is er bij.

Deze politieke bankroeters van beiderlei kunne, van allerhande richting, ze zijn er in, met hun heele hebben en houden.

Aan deze vereniging ziet men weer, hoe een oorspronkelijk goede leus, strijd tegen het imperialisme, die in daden moei worden omgezet, wordt verknoeid, en hoe een juist uitgangspunt totaal wordt gecorrumpeerd en tot een aanfluiting gemaakt, door menschen, die allen reformisten zijn, die altijd den strijd tegen het imperialisme direkt en indirekt (Roland Holst) hebben verraden, tegengewerkt en vernietigd.

De aanhangers van Moskou denken nu wel vrijuit te gaan, als ze lid worden van de Liga. Indirekt zeggen zij, is de Liga ons werk. Deze luidjes, die nog niet zoo eenvoudig zijn als ze ons wel willen doen gelooven, zijn verbaasd kortzichtig.

Zij stellen het vraagstuk niet van den strijd tegen het imperialisme, ondanks den schijn alsof zij het doen.

Want de leuze: „Indië los van Holland” is los van den internationalen samenhang, van geen betekenis. Deze leuze stelt den strijd tegen het imperialisme op een lokalen basis, inplaats van op een internationalen, een wereld-grondslag.

Men geeft voor, dat ook de koloniale volkeren, minderheden althans, deel uitmaken van de Liga.

Uit dien hoofde zou de Liga een grondslag hebben van internationalen aard.

Tegen zelfmisleiding is helaas het gneemiddel nog niet gevonden. Dus de groepen, die streven naar nationale zelfstandigheid in Britsch Indië, in Indonesië, in Afrika, staan op internationalen bodem ! ! !

Ons dunkt dat de Liga-aanhangers dat wel zelf niet gelooven. Doen zij het wel, dan is het voldoende te wijzen op het verloop der Chineesche omwenteling.

Niettegenstaande den steun van Moskou aan Jang-Kai-Shek bevindt zich het grootste deel der Chineesche nationalist op sleptouw van de Witte garde, is zij de Witte garde zelve, staan als doods-vijanden tegenover de Chineesche arbeiders.

Het is juist één van de voorname punten der Trotski-oppositie in Rusland, dat Stalin deze reactie bij voorkeur steunt, van den aanvang af heeft gesteund ! ! Boecharin moet hebben gezegd, dat het thans voor een Sovjet-China nog geen tijd is !

Neen, Moskou is niet betrouwbaar in

den strijd tegen het imperialisme, al moge „De Tribune” ook nog zoo hardnekkig liegen, dat zij, de oude steunpilaren van Wijnkoop, toch maar eenig juist strijden tegen het imperialisme.

We hebben nog een puntje. De kwestie van den strijd tegen het imperialisme stelt vanzelf aan de orde het vraagstuk van de taktiek in de arbeidersbeweging. Waarom steunt Moskou jarenlang de Engelsche Arbeiderspartij, zelf een imperialistische partij? Waarom wil Moskou een coalitie met het I.V.V., de ruggegraat van de contra-revolutie, de handlangers van het imperialisme van Frankrijk, Engeland, België en Duitschland.

De vraag stellen is haar beantwoorden. De strijd tegen het imperialisme is een vraagstuk van taktiek bij uitnemendheid. Kan men alleen „het” militarisme bestrijden zonder de taktiek over de heele lijn aan te roeren? Kan men alleen „het” imperialisme bekampen, zonder zijn vader het kapitalisme, te bespreken? Een domkop, die het gelooft, een bedrieger, die t aan de arbeiders tracht wijs te maken.

Bestrijden de vakverenigingen het imperialisme? Neen, nietwaar!

Doet het de tweede Internationale? Evenmin. Is de 3e Internationale betrouwbaar in dien strijd? — NEEN!

De basis van de Liga hangt dus in de lucht. Zijn samenstellende deelen zijn onbetrouwbaar.

Als de Liga een strijd wil voeren buiten de taktiek om, zonder de taktiek te bespreken, dan moet zij „natuurnoodwendig” de arbeiders bedriegen!

Eenmaal is deze historie reeds voorgekomen, n.l. toen de anarchisten „het” militarisme bestreden, zonder de taktiek te willen aanroeren, zonder den strijd tegen het heele kapitalisme te stellen in het licht van den klassenstrijd. Zij hebben toen opgericht de Int. Anti-Militaristische vereniging. Domela Nieuwenhuis noemde haar de „roode internationale”. Behoudens kleine zaken als dienstweigering in zekere gevallen, bracht zij niets aan de arbeiders; een internationale werd het nimmer.

Zal de Liga al of niet met steun van Moskou dezelfde rol spelen in dit tijdsgewricht? Het illustre voorbeeld is er, zal de Liga ook buiten de taktiek, boven de taktiek, een strijd voeren tegen „het” imperialisme, evenals de I.A.M.V. tegen „het” militarisme?

Voor het oogenblik volstaan we met deze opmerkingen over het reformistisch gedrocht, de Liga. Een volgend maal iets over het program van deze vereniging.

R. REENS †

In de eerste helft van Juni was onze afdeling getuige van een stille, maar treffende plechtigheid, toen onze geestverwante R. Reens, werd grafwaarts gedragen.

Het is reeds een dozijn en meer jaren geleden, dat onze geestverwante tot het

socialisme kwam, toenmaals tot zijn meest vooruitgeschoven post, de S.D.P.

Langs eigen weg, na zich eerst te hebben bevrijd van knellende familiebanden, kwam zij daartoe.

Deze weg was moeilijk voor haar. Sindsdien telde zij mee als strijdster in het gelid.

Wij zullen onze medestrijdster niet licht vergeten.

DE LOF VAN DEN MEESTER. HET TRADES UNION-CONGRES TE SWANSEA.

De „Times” van Maandag 10 September prijst de sterkste afdeling van het I.V.V. de Eng. vakverenigingen en haar congresbesluiten. Er zijn drie besluiten genomen, zegt het blad, die veelbelovend zijn.

De algemeene raad heeft doorgezet, dat met de twee grootste werkgevers-organisaties een vasten grondslag is geschapen tot voortdurende samenwerking.

Dat een onderzoek zal worden ingesteld naar het desorganiseerend optreden van de linksche elementen, die onverbidelijk zullen worden verwijderd.

Wijders, dat elke verbinding met de Russische vakbonden is afgewezen.

Het bloedige orgaan van het Engelsche imperialisme is dus wel tevreden.

DE C. P. VERLIJST Z'N WIJNKOOP, MAAR

De sectie der 3e Internationale is nu haar Wijnkoop kwijt, maar zooals het ook Reintje gaat: hij verliest zijn haren, maar niet zijn streken.

Op de „Intern. Meeting” te Arnhem, moest de revolutionaire stem van de K. A. P. worden gesmoord, desnoods met geweld. Er werd onze vertegenwoordigers aangezegd, dat als ze niet wilden luisteren naar het verbod om op te houden K.A.P.-lectuur te verkoopen, ze er uitgesmeten zouden worden!

De reden, waarom dit „verbod” niet in „de Tribune” vermeld stond, was volgens sommigen, dat „er niet aan gedacht” was en volgens anderen, dat „zooiets immers vanzelfsprekend!” was.

Hoe dit ook zij: Onze partijgenooten lieten zich noch provoceeren, noch weerhouden door de bedreigingen, van het op zich genomen werk, en verkochten ALLE meegenomen exemplaren van de krant.

VERHUIJD: De administratie van „De Roode Vaan” is verplaatst naar: **Hoofdweg 489 hs., Amsterdam-W.** Van sommige abonné's britten A'dam ontvingen we nog niet de beloofde postwissels. **Dadelijk verzorgen nu!**

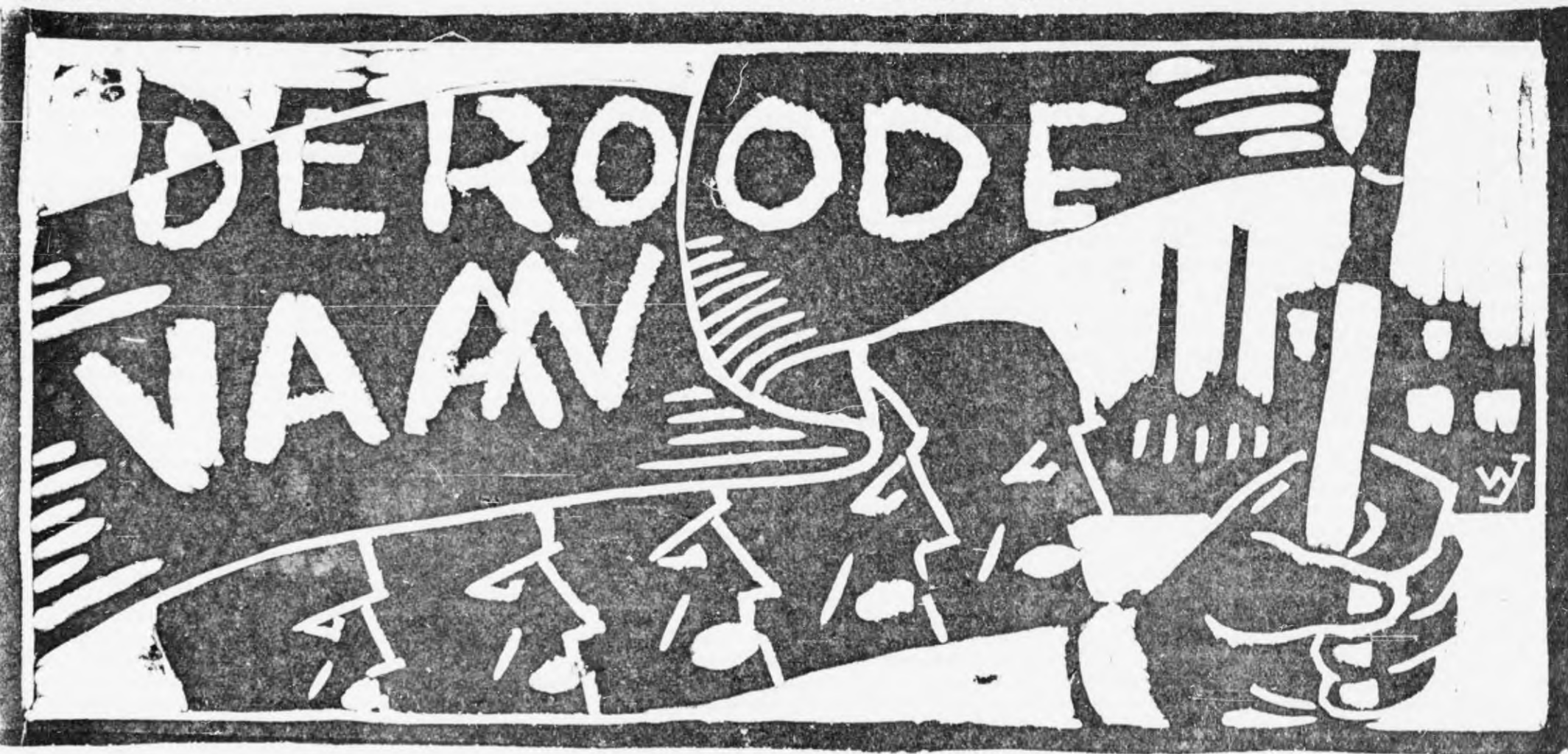
DE BROCHURE'S VAN GORTER worden na ontvangst van postwissel omgaand door de adm. toegezonden.

Redactie-Adres:
B. LUTERAAN - 2e Helmersstraat 47
Amsterdam

Januari 1930

Verschiijnt Ongeregeld

No 7

ABONNEMENTS*

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM

DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADM.-ADRES

HALMAHEIRASTR. 10^{II}

AMSTERDAM (O)

Naar aanleiding van het Chineesch-Russische Conflict.

De vraag hoe de wereld er zou uitzien, als Rusland in de klauwen kwam der witte terreur, is een vraag die ieder revolutionair zich wel eens moet stellen, tenzij het revolutionaire is van een gesteldheid, die men aanduidt met den naam van revolutionair achter de kachel, dan zal die vraag niet opdoemen.

De grieven tegen de organisatie en politiek van de 3e Internationale, principieel en van taktischen aard, zijn vele.

De bezwaren tegen de buitenlandsche politiek der Sovjetrepubliek tellen niet minder. Wel te verstaan, niet bezwaren en grieven zooals de tweede internationale ze opwerpt.

Ook niet in de betekenis zooals de anarchisten ze verstaan, mitsgaders vele syndicalisten.

Neen principieele bezwaren tegen de parlementaire- en vakverenigingspolitiek der 3e Internationale als zoodanig, als strijdwijze in het algemeen, geschikt voor West-Europa, die thans nog volgens de Russen geëigend zou zijn het proletariaat op te klaren.

Sterk spreekt mee in het buitenlandsche, het steunen van groepen of regeringen, die onder het Westen willen uitkomen door zelf kapitalistisch te worden.

Wij gaan op dit chapter niet door, niet

wegens gebrek aan stof, maar om redenen van plaatsruimte.

Blijft dus over deze vraag: Moet men ondanks deze bezwaren toch laten wegen wat het zwaarste weegt, n.l. het bestaan der Sowjet-Republiek van proletarisch standpunt ook als men, zooals wij, de leninistische politiek niet onderschrijft, zooals die thans geworden is?

Op deze vraag antwoorden wij met ja. Deze kwestie is thans actueel. Wij geven toe, niet voor sectariërs, die denken dat zij alleen op de wereld bestaan, en verder niet van de lieden die zich van alles hebben teruggetrokken, uit louter wantrouwen tegen de arbeiders.

Het Communist zijn brengt verantwoordelijkheid mee, en niet het wegschuilen achter z.g. algemeene principes, beginselen, waaruit geen enkele daad volgt, nu niet en nimmer.

De kleinburgerlijke lafheid om schuil te gaan achter beginselen die alleen op lijdelijk toezien neerkomen, tot groot vermaak van reformist en bourgeois is duidelijk, behalve voor lieden, die van politiek in den zin van Marx toch niets begrepen hebben, daar zij deze politiek op de veranderde omstandigheden, behoudens de noodige wijzigingen, toch niet kunnen toepassen.

Want wat zouden anarchisten, syndicalisten, de Ligt-mannetjes, alleen-bedrijfs-organisatie-nastrevenden en rustende K.A.P.-schutters wel zeggen, als Sovjet-Rusland werd weggevaagd, en in de plaats daarvan kwam de witte terreur van de zegevierende

de, de overwinnende legers der contra-revolutie?

Als naast Italië, Rusland een fascistische staat werd, een tweede besmettingshaard, onder toejuiching van alle burgerlijke klassen in West-Europa?

Op den dag van den val van Sowjet-Rusland zou men leelijk opschrikken, want heusch den weg zou volstrekt niet vrij zijn voor de K.A.P., noch voor anarchisten, syndicalisten en wat dies meer zij.

De would-be beginselruikers zouden dan direct moeten rekenen op den opmarsch van alle bourgeoisieën tegen al wat arbeider is.

Oostenrijk, Hongarije, Servië, Polen, Roemenië en Spanje, de heel of reeds half fascistische staten zouden dan naast Italië een niet onbelangrijk gedeelte der wereld beheerschen, als Rusland in de rij dier staten zou treden.

De weeromstuit van een gebeurtenis als de val van Sovjet-Rusland in landen als Engeland, Frankrijk, Duitschland en de kleinere Staten van West-Europa mag men niet gering aanslean of onderschatten, voor wie bedenkt dat in West-Europa de sympathie bij de heerschende klassen voor het fascisme, de witte terreur, nauw verholten aan den dag treedt.

Het is waar, menigmaal is in Rusland gewerkt met het gevaar van een aanval van buiten-af op Sovjet-Rusland, met het oog de binnenlandsche politiek.

Het is waar, dat Trotsky verbannen is en zijn oppositie binnen de Russische C.P. onmogelijk werd gemaakt.

Er is veel wat steek houdt in de kritiek op de politiek van Stalin zooals de arbeiders

ders-oppositie heeft bewezen in Rusland. Er zitten veel linkschen in de gevangnissen in Rusland.

Het is juist dat Rusland *nog geen communistische* staat is.

Ook juist is dat hij daarom *nog niet kapitalistisch* is.

In de huiskamer zou men wel eens een boom kunnen opzetten of het niet beter geweest ware dat Rusland in 1924 geen verdrag hadde gesloten met China, omtrent een spoorweg met russisch beheer op Chineesch gebied, die winst oplevert en als buitenpost voor de sovjetpropaganda dienst doet in China. Want.....

Tot uw dienst burgers, vol bezwaren, maar zoo maakt men geen geschiedenis.

De vraag is wat *zult of wilt gij thans* doen, nu het Kellogg-pact gebruikt wordt tegen Sovjet-Rusland met Amerika als eerste schildwacht van het wereldimperialisme?

Duik niet weg achter uw principes en bezwaren, voor het front, in het volle licht met uw redenen waarom gij niet kiezen kunt tusschen de wereldreactie en Sovjet-Rusland, thans, op het huidige oogenvolk.

Lieg niet, wendt niet voor alsof gij bang zijt, op één lijn te komen met de derde internationale, want gij mannetjes-vol-bezwaren zijt niet bevreesd op een lijn te staan met uw neutraliteit en uw nietsdoen met het kapitalisme. Vrees niet voor Uw zelfstandigheid, zijt gij U zelf, dan zal Uw zelfstandigheid volstrekt geen gevaar loopen als vereeniging.

Het staat U thans niet vrij om te kiezen voor het kapitaal als gij zegt de bourgeoisie te willen onderwerpen aan de macht van de arbeiders.

Weet wel, de geschiedenis is geen blanco-artikel, of als ge wilt, een schoone lei waarop gij uitverkorenen, kunt schrijven, wat ge wilt. Deze waarheid kende Marx natuurlijk ook, al schreef hij naar zijn aard, in een meer ingewikkelden vorm. Lees, hij schreef: De mensch maakt zijn eigen geschiedenis, maar niet uit vrije zelfgekozen stukken, maar hij knoopt aan bij de overgeleverde, de gevonden omstandigheden.

Van Finsterwolde tot Maastricht.

Het opschrift is niet omvattend genoeg want Zaandam hoort er ook bij.

De landarbeidersstaking in de Provincie Groningen nam een scherp karakter aan, door aanvoer van duitsche studenten, boerenzoons en christelijke arbeiders van eigen bodem als onderkruipers. Door het scherp optreden van de burgemeesters in de omstreken, (verbod van samenscholing) het ingrijpen van de politie tegen de stakers, viel er een doode. De staking eindigde met bemiddeling, tegen den zin van vele stakers.

In Maastricht ging het minstens zoo scherp toe, door het optreden der R.K. Priesters en hun aanhang, de dito onderkruipers, gesteund door Politie en ander gewapend volk door den „Burgervader” aangevraagd, ter bestrijding van de arbeiders in staking.

Ook hier in het wild schieten door de ramen van de zijde der overheid. Geen schot werd gelost door de arbeiders, zoodat de overheid geen zelfverdediging kon huichelen.

Zoals men in „Het Volk” lezen kon, is deze staking opgeheven aan de Zinkwit-fabriek door het H.B. van den Fabrieksarbeidersbond. Waarom werd er niet bij vermeld.

In Zaandam is een sociaal democraat, hoofd der politie.

Het behoeft geen vermelding, dat de politie flink optrad tegen de gecombineerde stakers, houtwerkers en havenarbeiders.

Om de kroon op het judaswerk te zetten van den sociaal-democratischen burgemeester, stelden B. en W. voor, na afloop van de staking, aan de politie een extra beloning te geven.....

De staking eindigde met bemiddeling. De officieele communisten brandmerken deze beëindiging als verraad. De Federatie van Transportarbeiders royeerde 9 leden te Zaandam, waaronder 1 gesalarieerde, en het lid van den Raad der C.P. Kat aldaar wegens deze uiting.

Aldus het N.A.S. Hier vielen nog geen dooden. Met deze opsomming volstaan wij. We merken op, dat het de bedrijven in 't algemeen niet kwaad gaat, zooals uit officieele gegevens blijken kan. Ook de landbouw in den hoek van Oost-Groningen kon van kapitalistisch standpunt, economisch gezien, wel de eischen toestaan. Deze bewering is onaantastbaar, reeds wegens het feit dat de moderne organisaties de staking op touw hebben gezet.

De moderne organisaties kraaien dan ook geen victorie, noch in Maastricht, noch in Zaandam, noch in den Oosthoek van Groningen. Zou het N.A.S. den toon hebben aangegeven, er zou van een overwinning evenmin sprake geweest zijn. De vakbonden erkennen maar niet dat door loonstakingen het stelsel waaraan zij zelf vastzitten, niet alleen niet kunnen overwinnen, gezwezen dat zij het ook niet willen, maar zelfs niet tot geringe toegevingen kunnen bewegen na maandenlangen strijd met welvoorzien kassen. Leden der K.A.P. zouden, ofschoon geen lid van den vakbond, solidair geweest zijn met de arbeiders in de bedrijven.

Maar de waarheid over het karakter van den strijd der vakbonden, zou aan de arbeiders niet gespaard gebleven zijn, n.l. dat men de vakverenigingen, ook wanneer C. P-leiders aan het hoofd ervan stonden, niet zou kunnen maken tot een wapen ter bevrijding uit het kapitalisme.

Vruchtbaarheid.

„Blamir mich nicht, mein schönes Kind,

Und grüß mich nicht unter den Linden.”

Het schijnt vreemd, dat op onze eigen bodem, waar de aardappel bloeit, zoo vele politieke parlementaire partijen bloeien, bijzonderlijk bestemd om het proletariaat wegwijst te maken. De jongste spruit — als 't kindje binnenkomt, juicht heel het huisgezin — ligt niet meer in de luren, neen heuschelijk 't was in eens groot, een wonderkind, om mee de kermis op te gaan.

Mama — ach, ze wil het niet weten dat ze een kind heeft, voor de wereld ziet U, want getrouwd was ze niet met dien man al schonk ze hem veel liefde; het kind heeft ze uitbesteed! Ze laat zich heel fe-soendelijk weinig zien; ze denkt al weer aan een anderen man, veel netter dan de vorige.....

Er zijn zoo van die gelegenheden die den dief maken. Was die andere vrijer nou een beetje handiger geweest, goeie menschen, heusch 't was niet zoover gekomen.

Zoals 't volk zingt (niet „Het Volk”) alles in den wind, nog geen klein kind, valdera, zou dan het liedje geweest zijn. Maar ach, de liefde als *het* essentieele bestanddeel des levens, baart onverwachte, ongedachte gebeurlijkheden, velen zonder tal.

Wat steekt er in een naam zei eens een groot man. Niets.

Het kind heeft geen naam die welluidend is. Men zegt het is niet liefelijk. De burens zeggen het wonderkind heet R.S.P. Arm schaap, nu reeds door de moeder verlaten.

Laten we 't maar meteen onthullen het schandaal, waar schandaal is *waarheid*..... de moeder van het wonderkind is Henriette Roland Holst. In en bij het recht spreekt men veel van den „intellectueelen dader”, welnu, hier is een exemplaar in vrouwelijke gedaante.

In den regel wil bij zulke liefdesverbindingen als wij hebben gemaakt, de vader niets weten van het kind. De wet op aanklacht der moeder, stelt een onderzoek in naar 't vaderschap..... Maar omgekeerd als in het burgerlijke leven, o dialectiek der dingen, wordt in het K.A. Pesche een recherche gehouden naar het moederschap. O tijden, o zeden. Want de vader in wiens oog het kind niets is dan liefelijkheid, is wel degelijk bekend, hij is reeds bejaard, en wordt steeds bejaarder, hem noemt men in de wandeling: N.A.S.

Zoodat wij, liefhebbers van wiskunde krijgen de volgende formule: $H_1 R_2 H_3 = R_1 S_2 P_3 = N_1 A_2 S_3$.

Wie dat niet begrijpt is voor de politiek verloren.

Ach, wie schetst onze verbazing, toen de vader verklaarde bescherming noodig te

hebben in het parlement. Papa stuurde er zijn kind op af, het wonderkind. Het kind kwam er bijna. Op eenige duizende evenredige stemmen na. Jammer der jammeren. Stel, het liefelijke kind was er gekomen, zou het liefelijke kind er anders hebben ge-weeklaagd, gehuild en gekrijscht, dan de P(ees) met een C ervoor en de P met een S ervoor?

In de weeten die voorafgingen aan het baren, zei een iemand in het blad van vaderszijde (De Arbeid) als ik maar in 't parlement zat, ik zou opbouwenden arbeid leveren inzake werkverschaffing, die de Visser verstaat er o, o van!

Niet voor de poes ziet U. Ja 't bleek geen gekheid te zijn. Want die werkverschaffing hield verband met het „recht op arbeid” van die iemand van vaderszijde. Het werd door hem als evangelie gepredikt op een congres van kapitalistische „hervormers”.

Ja dat recht moest in een wet, in de grondwet van Weimar. O liefelijke constitutie van Ebert-Scheidemann, in uw land zijn geen werkloozen meer.

Lassalle je heut er een niemendalletje bij toen jij schreef, weet je nog wel van toen, over: Het wezen der grondwet.

Maar daarom niet getreurd zoolang er nog een stoel in het parlement te bezetten is.

Want het program bleek ernstig bedoeld. En wat is ernstiger dan de ernst van ernst?

O vaders van R.S.P. of vader, het recht op arbeid in het parlement van temminste één lid der partij, „beter dan alle anderen” hoe uitstekend, neen hoe buitengemeen werd het den volke duidelijk gemaakt, toen er zoowaar een staking op een werkverschaffing uitbrak, en de vader(s) der R.S.P. vol burgernswijsheden deze staking niet wou steunen, neen meer, de stakers aanvielen, en per manifest aan al wat bourgeois was, zonneklaar bewees, dat het de stakers met de staking slechts te doen was „om in den steun te komen.”

Moeder zei er niets van; wat vader bedreef bleef onbesproken. De plooiën van den dekmantel der liefde zijn ruim..... Het booze wijf, van het gemeen verraad, stond aan de wieg der R.S.P. voorwaar geen schoone fee.

Moeder, moeder, wat heb je gedaan, je ging uit van eenheid van alle partijen der arbeiders, en ziet, er kwam een nieuwe partij bij, die precies leek op het slechte van de politiek parlementaire partijen, n.l. van te zijn een leiderspartij, die vooral hitst tegen alles wat communist is.

De Periodieke Crisis

„Bedenkt men voort, dat de kans op een geringere bedrijvigheid op velerlei gebied groot is.....”

N. R. Ct.

De lang gevreesde, de steeds ontkerde, op een vasten tijd weerkerende: ze is er, de crisis, om de bestaande crisis van het na-oorlogse kapitalisme te versterken.

Deze crisis neemt haar uitgangspunt bij de grootste industriële bourgeoisie, n.l. die van Amerika.

Zoals vroeger Duitsland vooraan ging in den tijd voor den oorlog, staat thans Amerika vooraan, als haard van de crisis.

De burgerlijke economen, die een conjunctuurdienst van je welste hadden in het leven geroepen, om precies als een weerkundige dienst, het economisch „slecht weer” te voorspellen, hebben ons volkomen in den steek gelaten. Arme burgerlijke economie; ze heeft niets voorzegd. En dat in een land, neen werelddeel als de Vereenigde Staten, het rijk der onbegrensde mogelijkheden.

Temidden van den hoogsten bloei en industriële expansie, plotseling de instorting.

President Hoover neemt reeds maatregelen tegen de crisis. Van de spoorweg-maatschappijen vraagt hij medewerking om plannen die zouden uitgevoerd worden, niet stop te zetten.

Zelfs meer dan dat; de ontworpen plannen uit te breiden.

De nuchtere waarnemers waarschuwen tegen deze overspanning.

Zij vreezen terecht voor een verdieping der crisis.

De vroolijke noot brengt Ford. De legende wil, dat de autobaron, met het oog op de crisis, loonsverhoging aan zijn personeel heeft gegeven, een verhoging die miljoenen dollars belooft!!

De heer van Nierop, een bankdirecteur, gaf in een rede nog de volgende opsomming over het crisisgebeuren in Amerika:

In den zomer een depressie op de goederenmarkt. In September werden er 100,000 automobielen minder geproduceerd dan in Augustus en de bedrijvigheid in het bouwbedrijf daalde sterk. De uitvoercijfers waren 10 pct. lager in September dan die van het vorige jaar. Er heerschte een koffiecisis in Brazilië, de prijzen van koren en wol waren laag, Zuid-Amerika en Australië gingen in koopkracht achteruit, konden niet uit de Vereenigde Staten importeerden, te minder, omdat het dure geld het sluiten van leeningen onmogelijk maakte.

Buitenland

Mac Donald's Regeering.

In langen tijd is er geen regeering in Engeland geweest die, afgaande op het uiterlijk, zoo populair is, als de regeering der arbeiderspartij.

Geheel daarmee in overeenstemming is de leider der regeering, Mac Donald, die alles doet om naar buiten den indruk te wekken van vooruitstrevendheid op allerlei gebied, speciaal met betrekking tot buitenlandsche zaken. De platonische liefdesverklaring aan Egypte, Britsch-Indië en Irak, zijn niet van de lucht.

De werkelijkheid is echter een weinig anders, dan de declaraties zouden doen vermoeden.

Wordt door de liberalen of conservatieven Mac Donald aan den tand gevoeld, omtrent de fraaie tirades b.v. inzake Britsch-Indië, dan heet het: onze verklaring omtrent den staat van Indië en zijn verheffing tot eigen autonomie binnen het britsche imperium, is dezelfde als jaren geleden afgelegd, door die en die regeering.

Ten overvloede voegt Mac Donald er dan nog aan toe, dat er vrij wat gisting is in Indië, en dus zulk een verklaring zou wel kalmeerend kunnen werken.

Ondertusschen gaan de vervolgingen tegen al wat revolutionair is in Engelsch-Indië ononderbroken voort; zware en langdurige gevangenisstraffen worden uitgedeeld.

Irak, een troef in de hand der britsche regeering tegen de andere kleine staatjes onder engelsch protectoraat, in die buurt, mag zoowaar lid van den Volkenbond worden. Zulke trekjes van het nieuwe bewind zijn kenmerkend. De handigheid van het nieuwe gouvernement en zijn leiding is ruim veel, meer en beter dan b.v. onder Chamberlain.

Palestina is er een treurig voorbeeld van. Tot de oorlogswinst van het Britsche Rijk behoort o.m. dit gebied uit het lijf van Turkije gesneden. De arabische bevolking, die reeds geruimen tijd werkt om onder het britsche juk uit te komen, kreeg een voor haar vreemde bevolking in eigen land, toegelust met meer economische machtsmiddelen dan de inheemschen, vloeiende uit meestal kapitalistische bronnen, of uit bezit of eigendom reeds meegebracht door goede.

Het gewiekste engelsche imperialisme dreef zoo een wig tusschen de bevolking van Palestina.

De economische ontwikkeling die het gevolg was van het inbrengen van kapitaal en bevolking leidde tot scherpe conflicten tusschen kapitaal en arbeid onder de joden zelve, tusschen joodsche ondernemers en joodsche arbeiders; verscherpte mede de tegenstelling economisch en politiek tegenover de arabische.

De laatsten zien in de joden zonder onderscheid van klasse, pionnen van het engelsche imperialisme.

Het niet weg te praten feit is inderdaad, dat het Zionisme staat onder bescherming der engelsche kanonnen. De joden werden korten tijd geleden het slachtoffer van de verscherpte tegenstelling tusschen hen en de arabische bevolking.

In den grond der zaak is het engelsche imperialisme de schuldige aan het vergoten bloed. Het streven van het britsche imperium om de eenheid der Arabieren te verhinderen, om volkomen heer en meester te worden over alle arabieren is niet vreemd aan het mandaat van Engeland over Palestina en zijn kwasi liberale gezindheid ten aanzien van het Zionisme, samengevat in de verklaring van Balfour, de charter van het Zionisme. In een goeden reuk kan dus het Zionisme niet staan bij de Mohammedaansche bevolkingen.

Wat zonnelaar bleek, toen bijna alle Mohammedanen buiten Palestina, een protest aanhieven, toen de wereld buiten Palestina, die van het Westen, alléén opkwam voor de joodsche bevolking, tegen de Arabieren.

Wat deed nu het labour-kabinet? In het kort, zich van den domme houden. Een commissie benoemen om te onderzoeken... wat zij, de regering al weet.

Zij deed natuurlijk meer dan dat, troepen in de lucht en te voet sturen op de Arabieren af.

Dit stukje politiek van Mac Donald, van de tweede internationale, is zielig. Deze regering van labour in Engeland, — plaatsgebrek dwingt ons tot beperking — is een uitstekende reclame voor het imperialisme, Mac Donald is de voornaamste reiziger ervan. Zijn weef preeken die lijken op die van een proponent in de theologie, hebben veel weg van het traditionele van den bekenden engelschen, kapitalistischen geest, zachte woorden in den mond, doortrokken van godsdienstige frazen, maar de zesloopsch in de linkerhand op den rug, verborgen voor de democraten, die steeds bedrogen willen worden, zoowel in het binnen- als in het buitenland, tot groot vermaak van de bourgeoisie die de arbeiderspartij ziet als trekhond van het groot-kapitaal, een beste trouwens.

EEN HANDLANGER DER BOURGEOISIE.

Bij de begroting van justitie, sprak de heer Vliegen over de weigering der regering om Trotsky hier toe te laten.

Volgens de dagbladverslagen zei hij:

Spreker critiqueert de niet toelating van den Russischen volkscommissaris Trotsky. Dit was een zieke banneling die hier genezing zocht.

De heer WIJNKOOP: Van die ziekte is mij niets bekend.

De heer VLIENGEN: Mij wel. Sprak de bezwaren tegen zijn toelating gezocht. De Regeering kon hem een

bepaalde verblijfplaats hebben aangewezen.

Op de interruptie van den heer Wijnkoop vestigen wij even de aandacht.

De kerel schaamde zich dus niet de kamer van honderd, plus den minister een argument aan de hand te doen tegen de toelating van Trotsky hier te lande.

Het is duidelijk, dat hij den Heer Vliegen op dit stuk tegenwerkte.

Deze vuile manier van doen van den heer Wijnkoop, willen wij even op de kaak stellen.

Om weer in de gunst van Moskou te komen kronkelt deze heer zich zoo.

Het is maar een geluk dat burger de Visser ziek was. De echte vertegenwoordiger van Moskou zou 't niet heter gemaakt hebben, maar die zou ook niet hebben mogen doen!

DE TROONREDE VAN HET NEDERLANDSCHE KAPITAAL.

De „edelman die voor het volk werkt“, Ruys, kabinetsformateur en hoofd — althans nominaal — der roomsche partij, heeft een hoofd in zooverre dat hij de proletariërs niet hoog aanslaat wat betreft hun klassebewustzijn. Hun kracht als klasse slaat hij momenteel aan voor zooveel als nul.

Want de honden die nu niet grommen als in 1918 worden bijzonderlijk afgescheept met niet eens een afgekloven been.

In zooverre is de troonrede een juiste politieke barometer van den ingetreden stilstand van het proletariaat hier en elders.

Ruys, de Luidspreker van de groote katholieke fabrieksbaronnen van het Zuiden, tevens lijmer van den middenstand van die richting, brengt twee nieuwe schakels bij de andere, die deel uitmaken van de keten waaraan het proletariaat is vastgeklonken.

1. Er komen wettelijke bedrijfsraden.

2. Er zal komen een publiek-rechterlijke regeling van het Arbeidscontract.

Deze bedrijfsraden zullen natuurlijk ingeschakeld worden in het huidige fabrieks-systeem bij meneer Regout, bij Philips, bij van Heek, bij Stork en van Marken.

Het is een mooi kluitje voor onze vakverenigingsbonzen, geknipt om de arbeiders te verwarren, te verdeelen, en tegen elkaar op te hitsen.

Want een wettelijke bedrijfsraad met wettelijke bevoegdheid, gekozen waarschijnlijk, is niet anders dan de onbezoldigde smeris van den broodheer, plus van den vakbond, die in den regel de ruggegraat vormen van en voor de contra-revolutie.

Op het voetspoor van Duitschland, die zulk een bedrijfs(ver)raad(er) in elk klein conflict zooals in elk groot bedrijf voorkomt, fouten of tekortkomingen moeten corrigeren van bovenaf.

Alles volgens de begrippen der burgerlijke moraal en wettigheid.

Zulk een individu vol inbeelding, krachtens zijn wettelijke functie handelende, zal in de eerste plaats een communistenvreter, een spion, een patroonshandlanger, en in het beste geval een candidaat-bonz zijn, die de knepen van massa-verdomming, massa-temming, het best leert in de school der fabrieksradenpraktijk, wettelijk geregeld door de bourgeois, door den staat, kortom door de vijanden van het proletariaat.

Nu de publiek-rechterlijke regeling van het arbeidscontract, in goed hollandsch: elk arbeider kan gestraft worden, die zich niet aan 't contract houdt, voor hem, over hem, gesloten door een vakbond, geen voordeel is uit een klasseoogpunt, van het standpunt der beweging die over alle hindernissen van wel moet kunnen heenstappen, en die zooals wij door bedrijfsorganisaties verbonden met de K.A.P. willen marcheren, is zonder meer duidelijk.

De baas der slavenhouders, althans baas in naam, geeft ook iets in de troonrede, een belofte van meer geld. De troonrede geeft aan: herziening der sociale verzekering. Uit een vraaggesprek met den Kabinetsformateur bleek dat hij o.m. wil verhooging der rente bij invaliditeit.

Deze „rente“ waarvoor de arbeiders in schijn niet betalen, bedraagt bij algeheele ongeschiktheid wel f 3 per week.

Commentaar achten wij onnoodig bij dezen allergemeensten hoon op wat genoemd wordt arbeidswetgeving.

GULLE BEKENTENISSEN EN UITSPRAKEN.

Voor de Vereeniging tot beoefening der Krijgswetenschap, sprak voor een publiek van uitsluitend officieren, de heer Dr. L. H. Grondijs, eerlijds werkzaam bij de legers der contra-revolutie in Rusland over de beteugeling van woelingen.

Voorop sta deze uitspraak van dien heer: „Zoo zijn Rosa Luxemburg en Liebknecht zelfden — en terecht (wij cursiveeren) gevallen als offers van de in vlammende bezwingelingen opgeroepen wanorde in Duitschland in 1919.“

Wij hebben geen behoefte om deze uitspraak te critiseeren, wij sporen elk communist, elk arbeider aan, deze uitspraak goed te onthouden.

Verder zei deze heer:

Tegen de moderne revolutionaire krachten, die de straat opgaan, kan het woord alleen zijn aan het machinegeweer.“

Ingekomen steun van N. Z. f 2.50. Wie volgt?

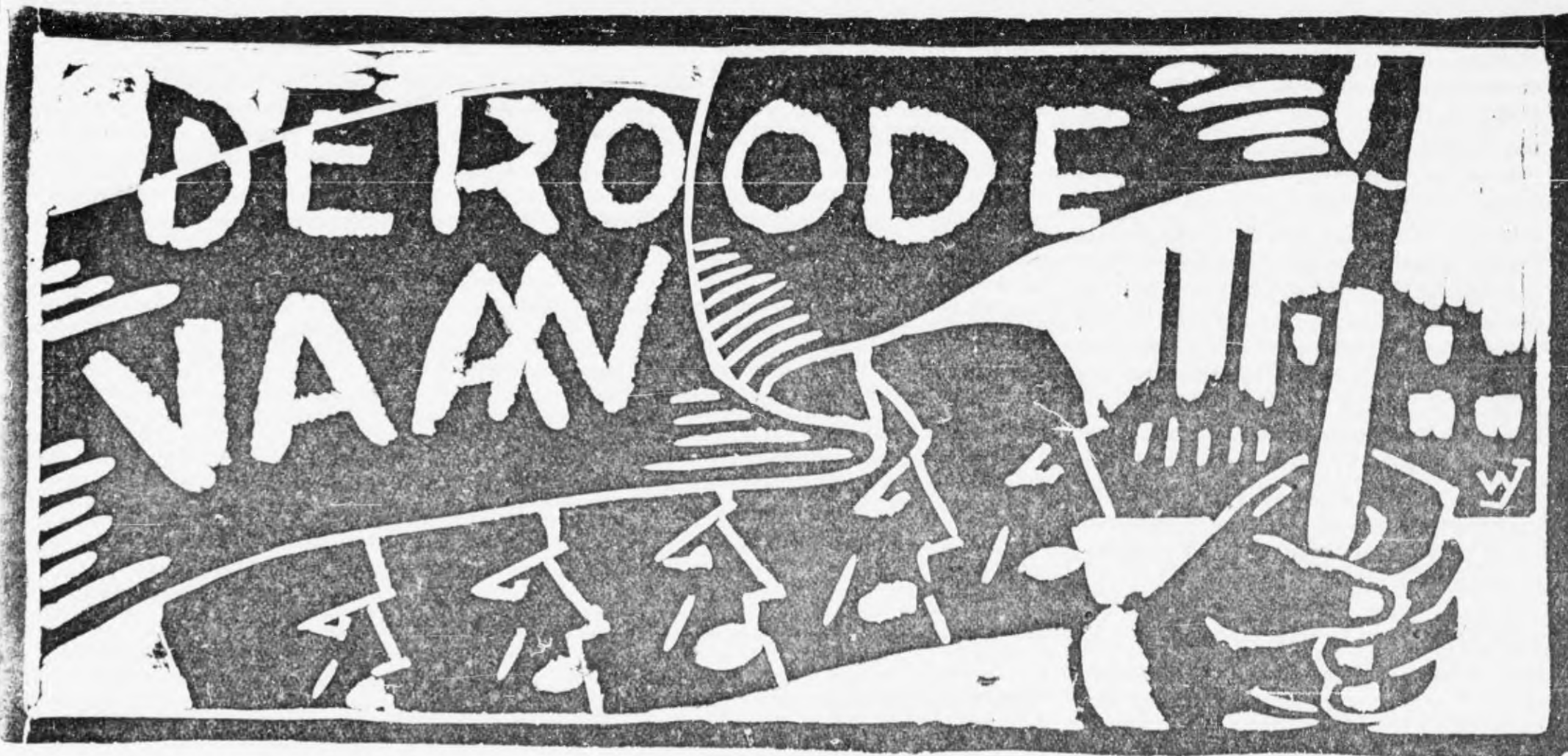
Redactieadres:

B. Lutaaraan, 2e Helmersstraat 47, A'dam

APRIL 1930

VERSCHIJNT ONGEREGLD

NO 8

ABONNEMENTS-

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM

DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADM. ADRES

HALMAHEIRASTR. 10^{II}

AMSTERDAM (O)

Gaat de C. P. H naar links?

Sinds maanden is er een gepraat over de sectie der 3e Internationale over den gang naar rechts.

De bevestiging van de laatste bewering kwam tenslotte van de executieve te Moskou, in een artikel van de hand van Reimann, later opgenomen in het maand-schrift der C.P.

Die schrijver telt de „fouten“ op. Voor het gemak splitsen we ze in drieën.

In de Kamer heeft De Visser vóór de ziekwet gestemd, omdat er niet méér te bereiken viel.

In het landbouwprogram is opgenomen de eisch: een wettelijk minimumloon voor landarbeiders.

Aangaande den economischen strijd, d.w.z. de stakingen hier te lande in Groningen van de landarbeiders, de fabrieksarbeiders te Maastricht, de hout- en bootwerkers te Zaandam, beschikte de C.P. niet over een eigen lijn, nam geen maatregelen om de arbeiders zelfstandig te leiden door middel van comitees, het formuleeren van eischen enz.

Deze opsomming is kort, maar bevat toch het voornaamste van het betoog van Reimann, den officieelen kritikus.

Als oorzaak van den koers naar rechts van de C.P.H. geeft Reimann aan: de speciale positie van Holland in economisch opzicht door zijn ligging; verder door het bezit van zijn Koloniën en de daaruit voortvloeiende voordeelen voor het kapitaal, waardoor de werking van de crisis

wordt verslapt, de betrekkelijke stabilisatie van het kapitalisme na den oorlog wordt overschat.

Het laatste schema lijkt waarschijnlijk, in elk geval voldoet het aan den eisch, je moet van alles een economische oorzaak opgeven.

Als Reimann en zijn Hintermänner daarmee aankomen, zou men van dien kant moeten bewijzen, dat de C.P. ten onzent, in den tijd vóór de intrede van de stabilisatie der crisis, dus toen het kapitalisme op lossere schroeven stond, de C.P. geen rechtsche koers heeft gevolgd, met betrekking tot de eischen van de landarbeiders, in het parlement en bij den loonstrijd.

Heeft volgens den maatstaf van Reimann, de C.P. een betere koers gevolgd in de jaren 21, 22, 23, 24, d.w.z. tot aan het keerpunt der ergste crisis?

Niemand, die het zal beamen, die de C.P. heeft gevolgd in parlement, in den gemeenteraad en bij den loonstrijd, voor- zoover van het laatste sprake was.

In de jaren, die daaropgevolgd zijn, was de koers der C.P.H. niet beter.

Voor wat betreft het militarisme b.v., waarvan Reimann ook een detail geeft, herinneren wij aan het gedrag van De Visser bij het ontwapeningsvoorstel der S.D.A.P. In eersten aanleg sprak De Visser tegen, op grond van de bekende argumenten, d.w.z. dat het onmogelijk was in het kapitalisme. Tenslotte stemde hij vóór het ontwerp der S.D.A.P.

Deed dus aan het einde mee aan het bedrog der S.D.A.P. om de massa in den waan te brengen, alsof in het parlement de

doodsteek gegeven kon worden aan het bestaan van leger en vloot in dienst van het imperialisme.

Van dit opmerkelijke feit rept Reimann niet. Aan de overschatting van de stevigheid van het kapitalisme, aan de vermindering der crisis in den geest zooals Reimann bedoelt, en den invloed op de tactiek der C.P.H. daardoor geoefend, zou Reimann dat niet kunnen toeschrijven. Hiermee is het schema van de oorzaken, waardoor het naar-rechts-gaan der C.P.H. wordt verklaard, reeds weerlegd.

Of is misschien de herziening van de vermogens- en inkomstenbelasting van De Geer, waarvóór De Visser heeft gestemd, een haar beter dan het gedrag der sociaal-democraten?

Is het niet waar, dat elke belasting, door den imperialistischen Staat geheven, is een crediet aan dien Staat bij afzonderlijke wet toegestaan?

Is het niet volstrekt contra-revolutionair om den Staat van nu, in welken vorm ook, vrijwillig geld toe te staan, en daardoor een votum van vertrouwen te verleenen in de oogen der massa?

Reimann, die de „leidende organen“ der C.P.H. vanuit de hoogte de les leest, weet óf van deze feiten niet, óf deze feiten passen niet in zijn kraam, in zijn schema, óf hij heeft geen opdracht gekregen, zeter sprake te brengen!

In het hoofdkwartier te Moskou is anders iemand aan het West-Europeesch Bureau, n.l. W. S. van Reesema, die zooiets ook moet gelezen hebben. Onwetendheid kan men dus daar niet als reden voorwenden.